

Vianočná
NOVELA K SÉRII

MYSTOMAGIYA

MYSTOMAGICKÝ

ZIMNÝ PRÍBEH

BONUS!!!
Kreatívne
ÚLOHY

???

MYSLOMAGICKÝ

ZIMNÝ PRÍBEH

*V zime, keď čary ožívajú,
magické tvory sa už viac nekryjú...*

V. S. MOSER

MYSLOMAGICKÝ
ZIMNÝ PRÍBEH

Vianočná novela k sérii

MYSLOMAGOVIA

V 2 M

Copyright © V. S. Moser, 2022
Cover © V. S. Moser, 2022
Illustrations and interior art © V. S. Moser, 2022
Myslomágovia® is a trade mark of V. S. Moser.
All rights reserved.

ISBN 978-80-570-4489-5
ISBN (epub) 978-80-570-4491-8
ISBN (pdf) 978-80-570-4490-1
ISBN (mobi) 978-80-570-4492-5

*Venujem každej bytosti na tomto svete, lebo je magická...
Nie každý však vie, ako sa na magickosť pozerat.*

PREDSLOV

*V zime mágia ožíva,
dobro v ľudoch prebýva.
Teplo srdcia rozohrieva,
všetko vókol rozjasnieva.*

*Keď snežná búrka zahalí krajinu,
čarovné tvory majú hostinu.
Schované pod rúškom tmy,
tešia sa z darov zimy.*

*Len ten, kto sa správne díva
a vníma krásu srdcom,
vie, že sa mu to iba nesníva
a že môže byť mágie svedkom.*

*Otvorte čaru zimy myseľ,
svet vókol nadobudne nový zmysel.
Zočíte dosiaľ veci nepoznané,
mágiou mysle s láskou vykonané.*

*V zime, keď kúzla ožívajú,
záhadné tvory sa už viac neskrývajú.
Na okná domov maľujú obrazy –
tajomné myslomagické odkazy.*

... A ZOPÁR SLOV NA ÚVOD

Vianočné sviatky sú mojimi najobľúbenejšími sviatkami roka. Nielen preto, že trávim čas spolu ako rodina, ale milujem, keď môžem darovať svojim najbližším darčeky. Celý čas sa snažím pozorovať ľudí okolo seba a zaznamenávať si ich tajné prania a túžby. Rozhodla som sa, milí čitatelia, že na Vianoce chcem akýmsi spôsobom obdarovať aj vás. Napísala som túto krátku novelu s tým najlepším zámerom – chcela som sa vám poďakovať za to, že ste a že ma motivujete k ďalšej tvorbe.

Zabaľte sa do hrubej deky, pripravte si teplé kakao, čaj či kávu, a zahryznite sa do sladkého vianočného pečiva. Keď je vonku mrazivo, z oblohy poletujú snehové vločky a dnu v krbe tíško praská ohník, vtedy je ten najlepší čas na knihu. Verím, že si tento zimný príbeh zo sveta myslomágov užijete a že vám vyčarí úsmev na tvári.

Snažím sa vám – čitateľom – ukázať svet myslomágov taký, aký ho vidím ja. Hravý, čarovný a veselý. Chcem, aby ste magický pocit, aký prežívam ja vo svojich predstavách pri písaní myslomagických príbehov, nadobudli už otvorením samotnej knihy. Aby vám myslomágia rozžiarila dušu. Aby ste si po prečítaní príbehu mali chuť spraviť teplé kakao, upiecť si Pyrrine rozmarínové koláčiky, či kresliť na okná magické obrazce. Chcem, aby ste sa na chvíľu zastavili a zamysleli sa nad tým,

koľko plnohodnotného času naozaj trávite so svojimi milovanými. A to nielen počas Vianoc. V neposlednom rade chcem, aby ste si uvedomili, akú silu má myseľ človeka a čo dokáže, keď je správne nastavená.

Chcela by som vám teda touto cestou popriať krásne vianočné sviatky! Nech sú plné rodinnej pohody, čara a mágie. Pamätajte si, kúzlo pravých Vianoc spočíva v láske k blízkym a vo vzájomnej prítomnosti, a je na nezaplatenie!

P. S. Premýšľala som nad tým, čo spraviť, aby bola táto maličká knižočka niečím výnimočná. A prišla som na to! Jedinečná môže byť jedine vami! A preto som si pre vás pripravila niekoľko zimných myslomagických úloh, ktoré nájdete na jej konci. Každý z vás – či už malý alebo veľký – si tak môže vytvoriť svoj vlastný myslomagický zimný príbeh.

Prajem veľa zábavy a neváhajte vaše výtvary so mnou zdieľať na sociálnych sieťach. Teším sa!

S mágiou mysle

V z M
V.S.MOSER

1. KAPITOLA

Sedela s podopretou bradou pred oknom a sledovala, ako z oblohy padajú snehové vločky a pomaly dopadajú na okenný parapet. Mráz maľoval z vonkajšej strany na sklo obrazce. Šesťročná Olwen Ivoryová ich s úsmevom na tvári pozorovala. Mala pocit, akoby jej ten záhadný studený vietor nejakým tajomným spôsobom načúval. Akoby kreslil na okno presne to, čo chcela a nad čím práve premýšľala.

V septembri Olwen nastúpila do prvého ročníka základnej školy. Práve mali vianočné prázdniny, na ktoré sa veľmi tešila. Nevedela sa dočkať najmä toho, že konečne budú všetci spolu doma. Rodičia ako lekári nemali na ňu veľa času. Snažili sa svojej dcére dať všetko – zabezpečiť jej dobrý a kvalitný život tak, aby jej nič nechýbalo. Olwen mala kopec hračiek od výmyslu sveta. Jej izba bola

snom každej malej princeznej. Avšak Ivoryovci vo vysokom pracovnom nasadení zabúdali na jedno – ich vlastná prítomnosť a láska sú to, čo ich dieťa skutočne potrebuje –, niečo, čo sa peniazmi nedá vykompenzovať.

Olwen zo zasnenia odrazu prebudili kroky. Do jej izby vstúpila mama.

„Pozri sa, mami,“ ukázala nadšene prstom na obrazce na okne.

Mama sa letmo pozrela na Olwen a z nej prešla pohľadom na pár sekúnd aj na okno. „Hmmm...“ bolo všetko, čo zo seba dostala.

Olwen sa sústredene zahľadela opäť na okno, na skle ktorého sa odrazu zjavil nový, mrazom vytvorený ornament. Rozžiarili sa jej oči. Otočila sa nadšene k mame, no tá už bola na odchode. „Musím utekať do práce.“

„Ale veď sú vianočné prázdniny, mami. Sľúbila si, že...“

Mama ju však prerušila: „V nemocnici nepoznáme prázdniny.“

Olwen sklonila hlavu a smutne dodala: „Viem... Ľudia potrebujú pomoc lekárov neustále.“

„Vidíš, si veľmi múdre dievčatko,“ sklonila sa nad ňu a pobožkala ju na líce. „A teraz bež spať.“ Inge Ivoryová uložila dcéru do postele. Zakryla ju páperovou perinou a vtisla jej na čelo bozk. „Dobrá noc.“

„Dobrá, mami.“

Keď mama odišla z detskej izby a Olwen si bola istá, že sa už nevráti znovu ju skontrolovať, vyskočila z postele a pribehla naspäť k oknu. Žiadne obrazce sa už však na ňom nevynímali. Roztopili sa. Rukávom pyžama prešla po zarosenom skle. Chvíľu sa dívala na zasneženú záhradu, keď sa jej odrazu zazdalo, že v kríkoch sa mihla akási zvláštna malá silueta. Zbystrila pozornosť. Niekoľko minút ešte bez pohnutia uprene hľadela von oknom, no okrem poletujúcich snehových vločiek, s ktorými sa pohrával vietor, sa na dvore Ivoryovcov nič ani len nepohlo.

Ráno Olwen vybehla zo svojej izby ako víchor. Ozlomkrky letela dolu schodmi, keď ju z kuchyne napomenul otec: „Akosi máš naponáhlo, mladá dáma. Kamže, kam? Spomaľ, lebo si ublížiš!“

Olwen sa pristavila pri ňom a vtisla mu na líce bozk. „Dobré ráno, ocko. V noci snežilo veľa?“ spýtala sa nedočkavo.

Otec sa usmial. „Voľajaká si roztržitá. Musím ťa však sklamať. Nie, nesnežilo...“

„To je dobré,“ zašomrala si sama pre seba Olwen.

„... ale na zajtra večer hlásia poriadnu metelicu,“ dokončil otec a pohladil Olwen po vlasoch.

„Môžem sa ísť na chvíľu pozrieť na dvor?“

„Nechceš, hádam, ísť v takej zime von v pyžame. Po raňajkách sa teplo oblečieš, a tak môžeš ísť.“

Olwen na neho oduto zazrela. Pokúsila sa na otca spraviť psie oči, no tie nepomohli.

„Niečo som povedal,“ trval na svojom.

Olwen sedela za kuchynským stolom ako za trest a netrpezlivo čakala na to, kým otec dopečie hrianky. Usrkla si z horúceho čaju a takmer si spálila ústa. Keď videla, že otec na ňu pohoršene zazrel, pokúsila sa spomaliť tempo. V duchu sa však modlila, aby medzitým nezačalo husto snežiť. Mohlo by to zmariť jej plány.

Keď do seba nahádzala raňajky, poďakovala sa otcovi a ako strela vybehla naspäť do svojej izby. Vykukla cez okno von do záhrady a potešila sa. Stopy v snehu ešte nezmizli.

Na pyžamo si rýchlo natiahla otepľovacie nohavice, zimnú bundu, čiapku a rukavice. Zbehla dole schodmi. Pred vchodovými dverami vhupla do snehúľ a prudko za sebou zabuchla dvere.

Opatrne vykročila na zasnežený dvor, až sa zastavila pod strieškou, nad ktorou sa nachádzalo okno jej izby. Nadšene sa rozhliadla vôkol seba. Nemýlila sa! V snehovej pokrývke sa jagali maličké stopy, ktoré mizli v kroví na samom konci záhrady.

Sklonila sa, aby preskúmala malé diery v neporušenej vrstve snehu. Vyzeralo to, akoby tvor, ktorému stopy patrili, chodil po dvoch, čo Olwen nedávalo žiaden zmysel. Stopu netvorilo kopýtko, či pazúriky, ale vyzerala ako úzke, predĺžené,

